

Cserépedény

Két gyönyörű verset szeretnék felolvasni:

2 Kor. 4,6-7.

Mert az Isten, a ki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.

Pár évvel ezelőtt a tudósok egy olyan csillagrendszerrel készítettek felvételeket, amit szabad szemmel nem lehet látni. Ennek a csillagrendszernek spanyol-amerikai kalap formája van, széles karimával. Ebből a csillagrendszerből, négyszáz billió, a mi napunknak megfelelő csillag energiája sugárzik ki. El lehet ezt képzelni? Egy milliárd, az ezerszer ezer, egy billió pedig milliószor milliárd. Tehát a négyszáz billió, négyszáz milliószor milliót jelent. Ennyivel több energia és világosság sugárzik ki ebből a csillagrendszerből, mint a mi napunkból. És ez csak egy a több százezer csillagrendszer közül a világmindenségben.

Mindez akkor kezdődött, amikor Isten azt mondta: „legyen világosság”!

1 Móz. 1,3 *És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság.*

Milyen hatalmas az Isten! Most csak egy csillagrendszerrel beszélünk. De hasonlítsuk ezt össze az egész tejjúttal, figyelembe véve azt, hogy a mi csillagrendszerünk csak egy egészen kicsi csillagrendszer. Azonban százezer tejjúttal számolnak. Milyen nagy az Isten, aki ennyi csillagrendszert és tejjutat teremtett. Az ember ezt nem is tudja felfogni és megérteni, ezt csak hihetjük, ha elég gyermekiesek vagyunk.

És milyen csodálatos az, amit Pál apostol itt ír: *„Mert az Isten, a ki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.”*

Ezt most vonatkoztassátok saját magatokra, és mondjátok azt, hogy: „az Isten, a ki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyűjtött világosságot az én szívemben.” Vonatkoztassátok ezt magatokra, mindenki saját magára. Mert ez az Isten ígérete a szándéka, hogy világosságot gyűjtson a szívünkben!

A következő versben azt olvassuk: *„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.”*

Amikor ez a hatalmas Isten, a világmindenség teremtője a szívedbe bevilágított és azt mondta, hogy „legyen világosság”, akkor ott világosság lett. Ez a világosság Jézus Krisztus, a világ világossága, Ő jött a szívedbe. Azt mondja az ige, hogy Krisztusban van minden elrejtve. Hogyha ezt elhiszed és az Ő jelenléte tudatosul benned, és felfogod, hogy a legnagyobb kincs van a szívedben, akkor ha magadba nézel, akkor látod saját magadat is, ez elkerülhetetlen. Ha azt akarod, hogy Isten lakozzon a bensődben, akkor saját magaddal is szembe kell nézned, meg kell vizsgálnod önmagad. Mind a múltnak a kudarcaival, mind a jelennek a bűneivel szembe kell nézni, és a jövőnek a veszélyeit is figyelembe kell venni, mivel ez a világosság cserépedényben van. Fel kell fognod, hogy ember vagy, akinek határai vannak, ember vagy, aki elfárad, öreg vagy beteg lesz. Olyan ember vagy, aki hibázhat, aki eleshet, vagy sötétségbe kerülhet, és akinek egy kemény ellenséggel van dolga. Mindezzel szembe kell nézni, és hogyha ezt mind mérlegeled, akkor ez alázatossá tesz. De – és itt jön még egy de – ez az evangélium csodája, hogy az igaz, hitből él. Ez azt jelenti, hogy te nem állsz meg a cserépedénynél, és nem ragadsz le a gyengeségeidnél, hanem megragadod azt a csodálatos valóságot, hogy Jézus Krisztus, a világ világossága a szívedben van.

Mert a kincs, ami benne van, nagyobb, mint a cserépedény. Nincs szükséged arra, hogy keseregjél és azt mondjad: „ó, az én kincsem csak egy cserépedényben van.” Nem kell, hogy sajnálgasd magad, hanem a legnagyobb örömmel és bátorsággal mondhatod, hogy enyém ez a kincs, Jézus Krisztus. Az az Isten, aki azt mondta, hogy a sötétségből világosság ragyogjon fel, Ő az, aki az én szívembe is bevilágított. El tudjátok ezt mondani, igazán gyermekiesen? Az én szívembe bevilágított, enyém ez a kincs, Jézus Krisztus, Ő a világosság! A világosság bevilágított a sötétbe, és a sötétség nem tudta őt legyőzni.

Most szeretnék egy történetet felolvasni Isten ígéréből, hogy jobban szemléltethessem a bennünk lévő világosságot.

Bír. 7,12 *És a Midiániták és az Amálekíták és a Napkeletiek minden fiai úgy feküdtek a völgyben, mint a sáskák sokasága, és tevéiknek nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fűnyeknek, mely a tenger partján van.*

Itt láthatunk egy képet az ellenségről, hogy milyen sokan voltak.

Bír. 7,3-4. *Azért kiált a népnek füle hallatára, mondván: A ki fél és retteg, térjen vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérének a nép közül huszonkétezeren, és csak tízezeren maradának ott. És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket...*

Ha tovább olvassuk láthatjuk, hogy háromszáz ember maradt a hatalmas ellenséggel szemben. Ezt a háromszáz embert Gedeon három csapatra osztotta, és mindenkinek a kezébe egy-egy kürtöt adott és egy üres cserépedényt, majd egy fáklyát a cserépedénybe.

Bír. 7,17-23. *És monda nekik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjétek. És ímé én bemegyek a tábornak szélébe, és akkor, a mint én cselekszem, ti is úgy cselekedjétek. Ha én a kürtbe fúvok és mindazok, a kik velem vannak,*

akkor ti is fújjátok meg a kürtöket az egész tábor körül, és ezt kiáltjátok: az Úrért és Gedeonért! És leméne Gedeon, és az a száz férfiú, a ki vele volt, a tábor széléhez a középső éjjeli őrőség kezdetén, a mikor épen az őrőség felváltatott, és kürtölének a kürtökkel és összetörték a korsókat, a melyek kezökben valának. És kürtölt mind a három csapat a kürtökkel, és összetörték a korsókat, és balkezükből tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltának: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért! És mindenik ott állott a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. És mikor a háromszáz ember belefűjt kürtjébe, fordítá az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth-Sittáig futott a tábor, Czererah felé, Abelmehola határáig, Tabbathon túl. És egybegyűjtettek az Izráel férfiai Nafthaliból, Áserből és az egész Manasséból, és úgy űzék a Midiánitákat.

Ezek az égő fáklyák azért voltak, hogy az éjszakát megvilágítsák és az ellenséget megijessék. A fáklyák már attól a pillanattól kezdve világítottak, hogy meggyújtották őket, de el voltak rejtve a cserépedényekben. A fáklyák hordozói a saját fényüket nem látták, és persze az ellenség sem látta azt. Így van ez velünk is. Nekünk is a kincsünk, amiről olvastunk, a világosság, a cserépedényünkben van elrejtve. Sokszor nem látjuk. Az isteni természetet eltakarja az emberi természetünk, és nagyon sokszor megütközünk az emberi természetünkben, sokszor megütközünk a testvérünk emberi természetén. Nem mérjük fel, hogy az az Isten, aki azt mondta, hogy legyen világosság, Ő az, aki bevilágított a szívünkbe, mindannyiunk szívébe. Ezt sokszor elfelejtjük és csak az emberi cserépedényt látjuk. Ez az, ami sokszor akadályoz bennünket. De látjuk, hogy Gedeon embereinek az ereje és győzelme nem abban volt, amit láttak, hanem abban, amit tudtak. Mindegyikőjük tudta, hogy van egy égő fáklya nála, annak ellenére, hogy az nem volt látható. Milyen csodálatos, hogy mi is tudhatjuk ezt. Tudjuk, miénk a kincs: Jézus Krisztus. Miénk a világosság, ami ezerszer erősebb, mint a sötétség, ami körbevesz bennünket. Ez a világosság képes arra, hogy a világnak az összes sötétségét megvilágítsa. Minden ördögöt menekülésre készítet. Minél többet foglalkozunk vele, hogy a világosság bennünk van, és minél inkább tudatosul ez bennünk, ha imádkozunk, vagy dicsérik az Urat, annál boldogabbak leszünk, annál nagyobb lesz az örömünk.

Péld. 13,9 Az igazak világossága vígassággal ég;

Gedeon példázatában is látjuk, hogy az embereinek a világossága igazán vidáman csak akkor égett, amikor széttörték a cserépedényeiket.

Bír. 7,20 És kürtölt mind a három csapat a kürtökkel, és összetörték a korsókat, és balkezükből tartották a fáklyákat,...

Ekkor a világosságuk már nem volt elrejtve.

...jobb kezükben pedig a kürtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltának: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért!

Ekkor már mindenki meglátta a világosságot. Ők maguk, és az ellenség is. Akkor Isten megijesztette az ellenséget és azok egymást semmisítették meg. Ez egy hihetetlen isteni győzelem volt, hiszen az Úr háromszáz ember által érte el. Háromszáz ember által, akiknek a világossága sokáig el volt rejtve a cserépedényekben. De amikor eltörték a cserépedényüket, akkor nyilvánvaló lett a világosság, amit hordoztak és akkor adta az Úr nekik a győzelmet. Ha nem törték volna el a cserépedényüket, akkor a fáklyájuk nem vált volna soha láthatóvá. De akkor soha nem kapták volna meg a győzelmet sem. Azt mondta Gedeon a háromszáz embernek, nézzetek rám és pontosan ugyanúgy csináljatok mindent, mint én. Jézus, a mi mennyei Gedeonunk, és Ő a mi cserépedényünkben a világosság. Mindannyiunkban Ő a világosság. Ha van egy cserépedény, akivel problémánk van, akkor gondoljunk arra, hogy a világosság benne is benne van, csak még el van rejtve. A sötétség nem győzte le a világosságot, Jézus győzött. Ő az, aki azt mondta, hogy a sötétségből világosság ragyogjon fel, és Ő volt az, aki a mi szívünkbe is bevilágított. Mi pedig az Ő világosságának a hordozói vagyunk. Mi vagyunk a mennyei Gedeonnak az emberei.

Miért van az, hogy az Úr Jézus világossága olyan erősen fénylett? Azért, mert az Úr Jézus a kereszten széttörte a cserépedényét, amiben el volt rejtve a világ világossága, amikor emberré lett és ezen a földön járt. Most azt mondja nekünk, akik követjük Őt, amit Gedeon mondott az embereinek: nézzetek rám, és ugyanúgy csináljatok mindent, mint én.

Luk. 9,23 Mondja vala pedig mindenkinek: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.

Manapság annyi ördög van, mint annak idején a Midiániták, vagy még több. Mint a sáskák, annyian vannak, hatalmas a túlerő, annyira leereszkedett a sötétség. Annak idején az Izraelitáknak tulajdonképpen el kellett volna veszténiük ekkora túlerővel szemben a harcot, de az Úrnak csak háromszáz emberre volt szüksége. Háromszáz olyan emberre, akiknek a világossága vidáman égett. Ezért hozott ma bennünket az Úr ide a vízhez. Mert azok, akik ittak ma az élet vízből, azok az a háromszáz ember. Ezért mondhatjuk, hogy mi vagyunk most a világosság hordozói, akiknek össze kel törnünk a cserépedényeinket. Akkor láthatóvá válik bennünk a világosság, ami vidáman fog ragyogni és megvilágosítja az éjszakát, megvilágosítja a körülményeinket, az ellenséget pedig menekülésre készíteti. Ez mindannyiunk számára egy nagy győzelem lesz.

Dicsőség az Úrnak!